

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ ψυχολογία τοῦ στρατιώτου.

Ἡ Ἑλβετική Ἐθνολογική Ἐταιρεία ἐπεχείρησε περιεργον ψυχολογικὴν ἔρευναν μεταξὺ στρατιωτῶν πολεμισάντων. Διένειμε ἐρωτηματολόγιον, εἰς ὃ θέτει σχετικὰ ἐρωτήματα. Ὡς λ. γ. διὰ τινον μέσον ὁ στρατιώτης ἐν ὥρᾳ μίχης νομίζει ὅτι δύναται νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του; Ἐχετε πίστιν εἰς ἀντικείμενα «ἐυλογημένα» οἷον φυλακτὰ, μαγικὰς προσευχάς, εἰς φυτὰ ἔχοντα τὴν ιδιότητα νὰ ἀποτρέπουσι τὸ τραῦμα; Ὑπάρχουσι ἀντικείμενα ἐπισύροντα τὸν κίνδυνον; Καὶ ἄλλας πολλὰς ἐρωτήσεις.

Ἐρωτες καὶ αὐτοκτονίαι

Κατὰ Ἰταλὸν ἐπιστήμονα ὁ ἔρως εἶναι ὁ μεγαλειότερος αἰτίος τῶν αὐτοκτονιῶν. Καὶ ἐν γένει μὲν οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦσι πολὺ μᾶλλον ἢ αἱ γυναῖκες—διότι κατὰ τὸ διάστημα τριετίας ἠθροκτόνησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν 2,516 ἄνδρες καὶ 569 μόνον γυναῖκες—ἀλλ' αἱ ἐξ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας αὐτοκτονήσασαι εἶνε 70—75 % ἐνθ' οἱ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον αὐτοκτονοῦντες ἄνδρες εἶνε μόνον 20—40 %. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἀναλογία εἶνε 25% διὰ τὰς γυναῖκας καὶ 7 % διὰ τοὺς ἄνδρας.

Βιβλία καὶ μακροβιότης.

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν ἐν ἡλικίᾳ 100 ἐτῶν Γάλλος συγγραφεὺς Φερτιὼλ ἦτο φανατικὸς βιβλιόφιλος. Παρετηρήθη ὅτι οἱ βιβλιόφιλοι ἀποθνήσκουσι ὑπέργηρον. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ βιβλία εἶνε ἐν εἶδος ἐλιξιρίου μικροζωίας. Ὁ Σόλων, ὁ Θαλῆς, ὁ Πιττακὸς ἔζησαν 100 ἔτη. Ὁ Δημόκριτος 104. Ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ζήνων μακροβιότατοι. Ὁ Φερτιὼλ ἀναφέρει πλείστα παραδείγματα. Ὁ Φλωρεντῖνος βιβλιοθηκῆριος Μαλιαμπέκης καὶ ὁ σοφὸς ἐπίσκοπος Χυεὸς οἷσι εἶνε ὁ ἀναγνώσας τὰ περισσώτερα βιβλία εἰς τὸν κόσμον, ἔζησαν ὑπὲρ τὰ 80 ἔτη. Ὁ διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης Μοντενοά, οἱ Ἀκαδημαῖκοι Λιττρέ καὶ Σουάρντ, ὁ ἰδικὸς μας Καραῆς, ὁ Πενιὸ ὁ ἐκ τῶν δημιουργῶν τῆς βιβλιογραφικῆς ἐπιστήμης, ὁ πάνσοφος Βαλκεναίρ, ὁ Μπορὲ συγγραφεὺς τοῦ πολυτίμου «Ἐγγειριδίου τοῦ Βιβλιοπόλου», ὁ Δελίλ διευθυντὴς τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, ὁ γραμματικὸς Ζουλλιέν, ὁ Σατωβριάνδος ἐφθασαν εἰς βαθὺ γῆρας.

Φωτεινὴ μολυβδῖς.

Ἡ τελευταία ἐφεύρεσις εἰς τὰ εἶδη τῆς γραφῆς εἶνε ἡ φωτεινὴ μολυβδῖς, εὐφρέστατον καὶ πρακτικώτατον κατασκευάσμα Ἀμερικανῶν ἐπιστήμων. Εἰς τὴν μολυβδίδα ταύτην ἔχει προστεθῆ μικροσκοπικὸς ἠλεκτρικὸς συμπυκνωτήρ, καταλήγων εἰς μικρὰν ἠλεκτρικὴν λυχνίαν, ἣτις πιεζομένου κατὰ τὴν γραφὴν μικροῦ τινος ἐλατηρίου οἴπτει περὶ τὴν αἰχμὴν τῆς μολυβδίδος φωτεινὸν κύκλον ἰκανῆς ἐντάσεως, ὥστε νὰ βλέπη τις νὰ γράφῃ καὶ τὴν νύκτα.

Ἡ ἐπιτάφιος σημαία.

Εἷς τι μικρὸν Γαλλικὸν χωρίον κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἶχεν ἀποθάνει εἰς Γάλλος τραυματίας.

Ἡ κηδεῖα του ἐτελέσθη ἀπλῆ, χωρὶς καμμίαν ἐκδήλωσιν πατριωτισμοῦ, διὰ τὸν φόβον τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ὅμως προσῆλθον τρεῖς νοσοκόμοι κομίζουσαι ἡ μίαν ἄνθη λευκά, ἡ ἄλλη κίανὰ καὶ ἡ ἄλλη ἐρυθρά. Καὶ ὅταν τὰ ἐσκόπτισαν ἐπὶ τοῦ νοσοῦ χρώματος τοῦ Γάλλου, οἱ παριστάμενοι εἶδον ἀπλούμενα τὰ χρώματα τῆς Γαλλικῆς σημαίας. Ὅλοι ἐδάκρυσαν καὶ αὐταὶ αἱ Γερμανικαὶ ἀρχαὶ συνεχάρησαν τὰς νοσοκόμους διὰ τὴν ἀντιγερμανικὴν τῶν ταύτην, ἀλλ' εὐφρὰ ἐκδήλωσιν.

Μακάβριος στατιστικὴ.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν στρατηγὸν Γκρήν αἱ ὀλικαὶ ἀπώλειαι τῆς Ἀντάντ εἶνε 4,167,000 ἐξ ὧν νεκροὶ 1,036,000· οἱ ἄλλοι εἶνε τραυματῆαι καὶ ἀγνοούμενοι. Οἱ ἀντίθετοι (Γερμανοὶ κ.λ.π.) ἀπώλεσαν 3,830,000 ἄνδρας, ἐξ ὧν νεκροὶ 1,030,000. Ὡς πρὸς τὰς δαπάνας μέχρι τοῦδε ὑπολογίζονται ὡς δαπανηθέντα 100 δισεκατομμύρια φρ. ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντιμαχομένων ὁμάδων. Τὶ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ με αὐτὸ τὸ χροῖμα καὶ με τοὺς ἀπολεσθέντας ἄνδρας ἐν εἰρήνῃ! . . .

Τὰ ἄνθη τῆς Εὐρώπης.

Ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ 4,200 εἶδη ἀνθοφόρων φυτῶν, ἐκ τούτων δὲ 420 ἔχουσιν εὖσομα ἄνθη. Τὰ λοιπὰ ἔχουσιν ἄνθη ἄσομα ἢ δύσομα. Ὡς πρὸς τὸ χροῖμα δὲ 1124 ἄνθη εἶνε λευκά, 95 κίτρινοχρῶσα, 823 φτυὰ φέρουσιν ἐρυθρὰ ἄνθη, 594 κίανὰ, 308 ἰόχρῶσα καὶ 400 ἄλλα εἶδη φέρουσιν ἄνθη ποικίλων χρωμάτων.

Τὰ θεατρικὰ προγράμματα.

Τοῦ θεατρικοῦ προγράμματος πατρίς δὲν εἶνε ὡς ἐπιστεῦετο ἡ Γαλλία, ἀλλ' ἡ Ἰσπανία. Ὁ Ἰσπανὸς Κοσίμου δ' Ὀρβιάδο ἀκμάσας ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ κλασικοῦ Μιχαὴλ Κερβάντες, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ «Δὸν Κιχότου», ἐπενόησε τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα. Κατὰ τὸ 1617 κατὰ πρόβον ἐτέθη ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἔργου τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, κατὰ δὲ τὸ 1789 καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν.

Καλλιτεχνικὸν τάλαντον

Ἐν Λός Ἀντζελες τῆς Καλλιφορνίας νοσηλεύεται ἀπὸ δύο ἐτῶν, πάσχων ἐκ τοῦ ποδὸς του, εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν παιδῶν ὁ Νικόλαος Σκάλας, 13 ἐτῶν. Ἀπὸ τινος καιροῦ οἱ σπάωνες τοῦ νοσοκομείου ἔλειπον ἀπὸ τὴν θέσιν των. Τὸ μυστήριον ὅμως ἐλύθη ὅτε ὁ Νικόλαος εὐφρέθη παίζων με ἐν μικρὸν ἀγαλμα—λευκὸν καὶ τεχνηέντως ἐπεξεργασμένον ἐκ σπάωνος. Ὁ μικρὸς ὁμολόγησε τὴν κλοπὴν. Ἀπὸ τότε ἡ ἐπιθεωρήτρια τοῦ νοσοκομείου παρέχει ἐν ἀφθονίᾳ πᾶν ὅ,τι χρειάζεται εἰς τὸν ἄρρωστον, ὅστις κατασκευάζει ἐλέφαντας, πιθήκους ἀναρριζωμένους ἐπὶ δένδρων καὶ ἄλλα πράγματα τῆς ἐμπνεύσεώς του ἢ κατ' ἀπομίμησιν, ἀποδεικνύων οὕτω περιεργον καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν.